רבים ומשלימים וחוזר חלילה

השכנה שלי, גברת רגב, סיפרה לי שסוף־סוף גמרה את היחסים עם חמותה, בליל־הסדר, כמובן. היא לא תדבר יותר עם המכשפה הזקנה. לעולם לא. לעומת זאת, סיפרה לי הגברת רגב, שהאמא שלה הפסיקה לדבר איתה. גם כן משהו הקשור לליל־הסדר. גברת פרר, שגם היא שכנה, שמעה את התלונות של הגברת רגב ואמרה שזה כלום, על־יד מה שקרה לה. גברת פרר ובעלה חוגגים את ליל־הסדר כבר שנים, עם שני זוגות חברים שלהם. כל שנה בבית של מישהו אחר. השנה, כשהגע תורה של הגברת פרר לערוך את הסדר אצלה, והיא החליטה לעשות „משהו יפה במיוחד" וניקתה את הבית לתפארת וערכה קניות מדהימות, אז ממש שלושה ימים לפני החג אומרים לה החברים, הם מוזמנים לאיזה מישפחה, ולא נעים להם להגיד לא. זה עיצבן את הגברת פרר עד מוות ומייד טילפנה לאשה השלישית, לספר לה. אבל גם השלישית אמרה שהם נורא מצטערים, שהפעם הם לא יכולים להגיע לסדר המשותף כי בדיוק יש להם אורח מאמריקה והוא הזמין אותם לסדר במלון הילטון. הגברת פרר, אחרי שלקחה שלושה כדורי־הרגעה ואחרי שצעקה על בעלה במשך חמש שעות — על מי היא תצעק אם לא על הבעל? — נשבעה שיותר היא לא תתקרב לחברים האלה. לעולם לא.

אצל ליפשיץ היה פיצוץ עולמי ממש. אחרי 15 שנה של הזמנות, החליטו הזוג ליפשיץ לחגוג את החג אצל אחותו של ליפשיץ. אבל כששמעה האחות שהליפשיצים יביאו לסדר גם את בתם ואת שני ילדיה, היא אמרה שהיא לא מוכנה לסדר עם ילדים קטנים כי אין לה סבלנות לילדים. ליפשיץ כבר לא ידבר יותר עם אחותו. לעולם לא, אשתו של ליפשיץ אמרה שהבעל של אחותו

רולטה ישראלית

כל הסיפור הזה, של בהלת הקניות לפסח, לא בריוק ברור לי. למה הם קונים כמו משוגעים? הרי 70 אחוז מהציבור הישראלי במילא מתארח אצל ה־30 אחוז הנותרים, ועוד 30 אחוז (כן, אני יודעת שיש רק 100 אחוזים, אז מה?) הולכים לבתי־מלון. אז למי הם בכלל קונים.

אבל בעצם מה זה עניין שלי למה אנשים קונים 31 פייריקסים, 16 ק"ג תות־שדה, 6 חסות, 17 בונבוניירות, ארגז מלפפונים, וכו'. רוצים, שיקנו. מי שמרוויח את כספו בכבוד יש לו הזכות לבזבז אותו ברשלנות. באמת, ככה אני חושבת.

העניין הוא שממשלת־ישראל לא חושבת כך בדרך כלל. הממשלה דווקא לא כל־כך סומכת על בגרותו של האזרח שלה ועל כושרו לכלכל את מעשיו (כולל הפיננסיים) בתבונה. לכן, לדוגמה, הממשלה שלנו לא מרשה בשום פנים ואופן לקיים בארץ משחקי־מזל, קאזינואים ורולטות למיניהם. כי הממשלה האחראית שלנו לא רוצה שנבזבז יותר ממה שיש לנו, ואף אחד הרי לא יגיד שהממשלה שלנו לא מבינה בלבזבז יותר ממה שיש. הממשלה לא רוצה שנצא לקאזינו עם 50 שקל ושם, בלהט העניין, נוציא 300 שקל. הממשלה מבינה שזה דבר רע מאוד ושזה מכניס את האזרח לבוץ כלכלי ולחובות כבדים ולמצב־רוח רע ולכל מיני דברים רעים מאוד שקוראים לו כשמגיע הזמן שלו לשלם.

אז אולי הממשלה היקרה יכולה להסביר לי, למה היא לא עושה משהו נגד כל מיבצעי האשראי המטורפים הללו, של „קנה היום ושלם בעוד חודשיים"? למה לא יצאה הממשלה לאיזה מרכול וראתה מה עושים האזרחים הבלתי־אחראים שלה? כל גברת וכל אדון יצאו כשהם סוחבים מאחוריהם שלוש עגלות עמוסות במיני סחורות, שתמורתם משלמים רק בהבטחה. כבר בערב החג רואיין בטלוויזיה מנהל של מרכול אחד, שאמר בקול מאוד מפוחד שהוא מקווה שלא תהיינה בעיות כשיגיע זמן התשלום. אבל בעיות תהיינה, אם לא למנהל המרכול הרי שלכל האנשים שיגלו בחודש יוני כי ממשכורת של 1,000 שקל נשארו להם רק 300. תהיינה בעיות, ועוד איך.

ממשלה יקרה. מה ההבדל בין רולטה לבין „קנה היום ושלם בעוד חודשיים?"

נ.ב.

בעלי, שהוא תמיד נגדי ונגד מה שאני חושבת, קרא את הכתוב לעיל ושאל אותי איך לפי דעתי יכולה הממשלה, גם אם היתה רוצה, לעשות משהו נגד מישהו שרוצה לתת בהקפה. אז תסלח לי בעלי היקר, רציתי להזכיר לך, שממשלה שיכולה להמציא את חוק החמץ, ולהכריח ערבים

לא למכור פיתות, ולהכריח יהודים לא לאכול אותו, יכולה לעשות הכל, כולל משהו נגד האשראים הבלתי אחראיים. אתה הבנת את זה, בעל?

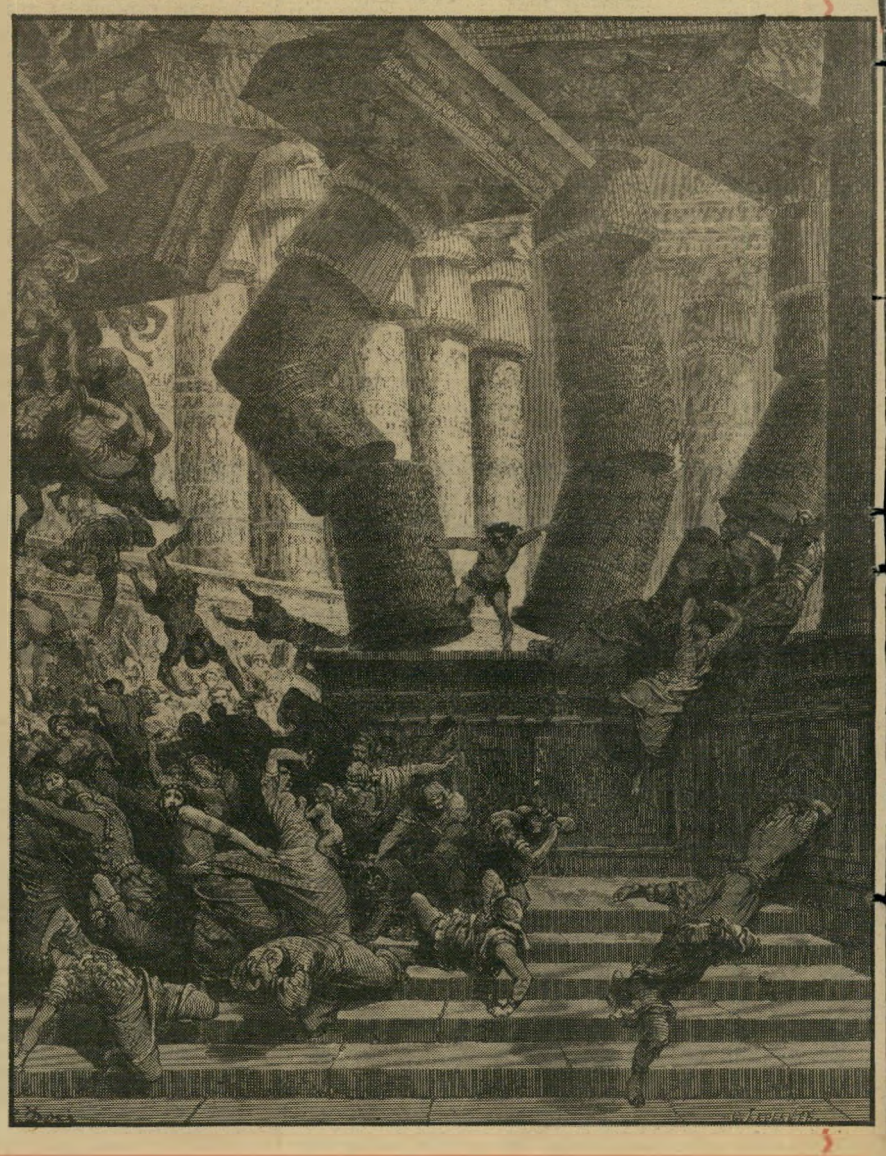

למה גמרה גברת רגב את יחסיה עם חמותה ★ מדוע נזקקה גברת פרר לשלושה כדורי הרגעה ★ ואיך ניתק ליפשיץ את היחסים עם אחותו

בטח אשם, כי הוא מגעיל כבר הרבה שנים.

גברת כץ רבה כאסח עם אחותה, גברת יפת, כי היא שמעה שהאדון יפת, שבא אליה כל שנה וזולל כמו חזיר, אמר עליה שהיא מבשלת אוכל לבהמות, ושהלוואי שיפסיקו כבר להזמין אותם. אז השנה היתה השנה הראשונה שהגברת יפת והגברת כץ לא חגגו ביחד עם הבעלים והילדים שלהן את ליל־הסדר, וכנראה שהם גם לא יחגגו הלאה. הילדים של שתי המישפחות ניסו לעשות סולחה, אז כל הורה רב עם הילדים שלו כי ילדים צריכים לתמוך בהורים ולא בדורים. במישפחה הזאת כבר אף אחד לא מדבר עם אף אחד.

אצל מישפחת נגר נראה היה שהכל יעבור בסדר. כל הבנים של הגברת נגר הקשישה עשו לה כבוד ובאו אליה עם נשותיהם וילדיהם. את הסדר ניהל אבא נגר וכולם היו מאד מאושרים. אבל אחרי האוכל — 36 סועדים — אשתו של הבן הבכור לא הזיזה את התחת שלה מהכסא, והבעל שלה לא אמר לה מילה. הבן הבינוני, לעומת זאת, סיפר לכולם שאשתו שוב בהריון — עור לא רואים כלום — ולכן לא כדאי שתאמץ. אז מה, כל הכלים של כל ה־36 נפלו על הידיים של הכלה הכי צעירה, אשתו של הבן הצעיר של נגר.

כבר למחרת בבוקר אמר הבעל של הצעירה לאחיו, שהם בני־כלבה, והם ענו לו שאשתו הצעירה במילא לא עושה כלום כל החיים, והוא אמר להם שהנשים שלהם דווקא עושות כל מיני דברים, אבל יותר טוב שהוא לא יספר להם מה בדיוק הן עושות. ואחר־כך סיפרו את זה לאמא נגר, שאמרה משהו על הכלה הצעירה ומשהו על הכלה המבוגרת, ובעלה, האדון נגר, אמר לה שהיא מדברת שטויות. בקיצור, אף אחד כבר לא מדבר עם אף אחד במישפחה הגדולה הזאת.

אצל מישפחת כהן היה סדר לא־גדול. הזמינו שתי רודות, בן של אחת הרודות והכלה החדשה שלו, הבן של הכהנים, אשתו ושני ילדיהם. גברת כהן בישלה ארוחת־ערב לעשרה איש ובמשך כל הערב אמרה שהיא נופלת מן הרגליים, כואב לה הגב, נתפס לה הצוואר, יש לה בחילה מעייפות, וברגליים יש לה בצקת. האדון כהן נורא רצה לעשות רושם על שתי הרודות ועל הבן של אחת מהן ועל כלתו החדשה, אז הוא צעק כל הערב על שני נכדיו הקטנים (בן 3 ובת 5), שלא יפריעו ולא יקפצו ולא יזוזו מהכיסא ויאכלו בפה סגור ולא יפילו את ההגדה לריצפה ולא יעשו פירורים מהמצות. בסוף נמאס לבן של כהן מזה שאבא שלו כל הזמן צועק על הילדים שלו, והוא התחיל לצעוק על האבא שאם אין לו סבלנות לילדים אז שלא יזמין אותם, והאבא כהן אמר שהוא כבר ראה ילדים בגיל הזה שמתנהגים כמו בני־אדם, אבל בגלל שהבן של כהן לא יודע לחנך את ילדיו אז הם יצאו כאלה מופרעים ולא מתחשבים בגדולים. אז הכלה של כהן לקחה את הילדים בהפגנתיות והשכיבה אותם לישון, ואז גברת כהן רצתה למות מרוב בושה כשראתה שהרודות רואות איך המישפחה שלה רבים אפילו בליל־הסדר. אז אחרי האוכל הם אפילו לא המשיכו לקרוא בהגדה וסתם כל אחד ישב בכיסא שלו ושנא את השני.

אז עכשיו אתם בטח שואלים את עצמכם אם כולם רבו עם כולם, אז חסכנו מעצמנו את המריבות של הסדר בשנה הבאה, כי הרי אף אחד כבר לא יילך לאף אחד. נכון שככה אתם חושבים? אז אני רוצה להגיד לכם שאתם טועים. בשנה הבאה יהיה בדיוק אותו הדבר. כולם יריבו עם כולם וכולם יעלבו מכולם. איך? נו, איך? אלוהים הוא לא טיפש, אז כדי שכולם ייפגשו שוב בפסח הוא סידר לנו את יום־הכיפורים, כדי שכולם ישלימו עם כולם ויתחילו לתכנן איפה יחגגו בפסח. וככה זה כל הזמן, ממש מדור לדור.

אגב, כל הסיפורים בקטע הם אמיתיים, רק השמות שונו.